

overraskede over Omfanget af den Regning, som det nuværende Ministerium fremlægger som en ekstraordinær Opkrævning til Forsvarslovene, meget nøje ville tage under Overvejelse, om de nuværende Tider, hvor man paa civile Omraader sparer og tilsigter at spare endog paa smaa værdifulde Ting, ere til at gaa til en saadan yderligere Forhøjelse af Militæruddgifterne.

Rasmus Hansen: Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), der havde Ordet i Gaar, udtalte angaaende min Stilling til Spørgsmaalet om de meniges Indkvartering i Kaserner eller hos Borgerne, at det endte med, at jeg gav Tanken om Indkvartering i Kaserner i Stedet for hos Borgerne min Tilslutning. Jeg vil derfor sige, at det er ikke helt rigtigt. Jeg har ikke givet min Tilslutning. Det, jeg har gjort, er, at jeg har undladt at tage Særstandpunkt. Men det er ikke det samme som at give en Sag sin Tilslutning.

For Resten skal jeg angaaende Hovedspørgsmaalet, Flytningen af Garnisonerne, ganske kort udtale, at jeg, dersom jeg var bleven spurgt, om jeg vilde give min Tilslutning til de store Udgifter, som Flytningen af Garnisonerne i de tre Byer vilde medføre, vilde have svaret et bestemt Nej. Men jeg er aldrig bleven spurgt. Vi i Finansudvalget ere aldrig i saa Henseende bleven spurgt.

Nu kom denne store Regning mig ganske vist ikke saa helt overraskende. Størrelsen overraskede mig, men at der vilde komme noget, overraskede mig ikke. Jeg skal gøre opmærksom paa, at sidste Foraar slog jeg næsten paa hvert Vælgermøde stærkt til Lyd for, at man ikke maatte tro, at de 31½ Million Kr., der vare opførte som ekstraordinær Udgift, vilde slaa til. Jeg nævnede, at Flytningen af Garnisonerne var væsentlig glemt, og de Herrer skulde nok faa at se, at den vilde medføre langt større Udgifter, end man i Øjeblikket anede. Jeg blev den Gang kraftigt imødegaaet af dem, der forsvarede Forsvarslovene. Men Erfaringen har jo allerede vist, at jeg desværre alt for hurtigt fik Ret. De Herrer maa være klare over, at vi ikke slippe med det; der vil nok komme mere end det.

Naar jeg har forlangt Ordet nu, er det egentlig særlig for at svare det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det ærede Medlem, der havde Ordet i Gaar, udtalte angaaende Remontering, at jeg havde an-

tydet, at jeg havde en Plan eller en Maade, hvorpaa jeg mente, at denne Sag kunde løses, og det ærede Medlem bad mig om at komme frem med mine Tanker i saa Henseende. Den højtærede Forsvarminister har ligeledes udtalt, at den Overenskomst, som han ganske vist har været med til at slutte, ikke er til Hinder, dersom vi kunne finde noget bedre. Paa Grund af disse to Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og den højtærede Forsvarsminister skal jeg nu tillade mig ganske kort at præcisere, hvad jeg mener der skal gøres med Hensyn til Forsyningen af vor Hær med danskfødte Heste.

Vi vide jo alle, at alle Officerer, navnlig Rytteriofficerer, sætte Pris paa at faa hurtige Heste. Og nu vide vi ogsaa alle, at det kan være ret behageligt at have en hurtig Hest. Ikke mindst er det behageligt paa Væddeløbsbanen, og den Hest, som Officererne sætte særlig Pris paa, Fuldblodshesten, er ogsaa en Hest, der egentlig blot egner sig til Væddeløb, ikke som Soldaterhest. En Soldaterhest, der skal udholde et Felttog, maaske et Vinterfelttog, skal være kraftigere og grovere end en Fuldblodshest og ogsaa end det Produkt, der fremkommer ved Parring af Fuldblodshingste med de Hopper, vi have her paa Øerne.

Hovedspørgsmaalet i denne Sag er altsaa egentlig det: Hvordan faa vi en Hest, der er noget grovere, bedre og kraftigere og alligevel i Besiddelse af tilstrækkelig Hurtighed? Dette tror jeg egentlig slet ikke er saa vanskeligt. En saadan Hest kan sikkert let faas ved Parring af Halvblod med Halvblod eller ved Parring af gode, stærke Halvblodshingste med de saakaldte Landhopper. En saadan Avl vil ganske sikkert procentvis give langt flere harmonisk byggede, trivelige og dygtige Heste end den Metode, man hidtil har anvendt, og naar dette Princip sættes i Værk og fastholdes, ville de egentlige Opdrættere snart melde sig i saa stort Antal, at vi let kunne producere Militærheste herhjemme. Det er den Vej, man, saa vidt mig bekendt, er gaaet i andre Lande, og det forekommer mig, at med de smaa Afstande, vi have paa vore Øer — for det er her paa Øerne, man mener, Kampen vil kunne komme til at staa, dersom vi en Gang blive indviklede i Krig —, vil der ingen Grund være for os til at stille større Fordringer til Rytteriets Hurtighed end f. Eks. Sverige og Preussen, hvor, saa vidt mig